

WILLY SOMMERS

Leesexamenjaar

DE SOUNDTRACK VAN MIJN LEVEN

50 JAAR SAMEN ONDERWEG

P E L C K M A N S

INHOUD

Voorwoord	6
Hoe het allemaal begon	9
Mijn grootste fans	25
De peetvader van de Vlaamse showbizz	41
In de ban van de media	65
No business like showbusiness	79
‘Siete rosas, siete besos’	91
Tien om te Zien	107
Nog zoveel mooier	129
De grootste fanclub van het land	141
Als een leeuw in een kooi	163
Laat de zon in je hart	177
Gezin, gezondheid en geluk	187
Epiloog	201

VOORWOORD

Meer dan vijftig jaar geleden is het intussen al, dat ik mijn eerste stappen in de Vlaamse showbizzwereld zette. Een halve eeuw! En toch voelt het ergens nog steeds alsof het gisteren was.

‘Het is weer morgen’, mijn allereerste single, werd in april 1971 gelanceerd, maar bleef helaas zo goed als onopgemerkt.

Maar toen kwam de zomer van 1971. Ook mijn volgende single ‘Gina’ leek geen succes te worden, maar het B-kantje van de plaat werd gek genoeg wél grijsgedraaid in ieder Vlaams café dat een jukebox had staan. Dat ene liedje zou mijn carrière en leven voorgoed veranderen. Ik heb het natuurlijk over ‘Zeven anjers, zeven rozen’. Van een anonieme student was ik in enkele weken tijd plots getransformeerd in een bekende posterboy en tieneridool. Ik moest mezelf geregeld in de arm knijpen en vroeg me af: ‘Gebeurt dit hier allemaal wel echt?’ Ja dus.

Nu, vijftig jaar later, voel ik mij nog steeds die energieke jongen van achttien. Ik heb natuurlijk al wat meer kilometers op de teller staan. Letterlijk, want ik leg elk jaar zo’n 70.000 kilometer af met de wagen. Als je het uitrekent is dat 3,5 miljoen kilometer, negen keer de afstand van de aarde naar de maan! Maar ik bedoel het ook figuurlijk: ik heb – net als vele anderen met mij – al het een en ander meegemaakt in mijn leven.

Dat het in die vijftig jaren niet altijd van een leien dakje liep, is een understatement. Na het succes van de jaren 1970 volgen de barre jaren 1980. Elke Vlaamse artiest had het toen moeilijk, ook ik.

Maar met ‘Het water is veel te diep’, ‘Als een leeuw in een kooi’ en het ongelooflijke succes van *Tien om te Zien* beleefde ik in de jaren 1990 opnieuw echte hoogdagen.

Helaas bleef ook dat niet duren. *Tien om te Zien* werd afgevoerd, de platenverkoop stuurde ineens en in 2016 zat ik zelfs een tijdje zonder platenfirma. Maar toen kwam ‘Laat de zon in je hart’ uit. Met dank

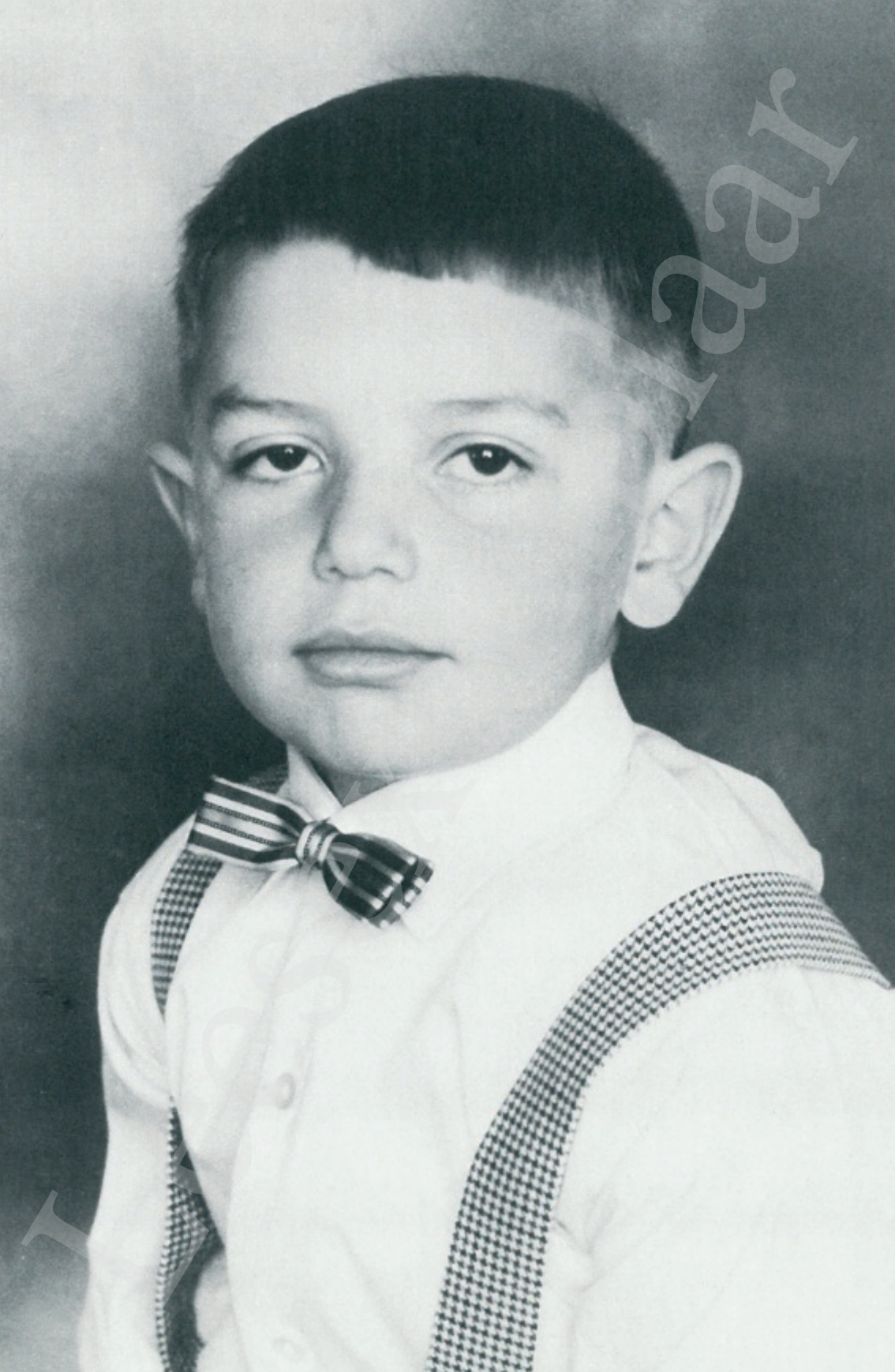
aan mijn manager Ilia, die de opnames uit eigen zak betaalde, en de trein was voor de derde keer vertrokken. Het is sindsdien eigenlijk niet meer gestopt.

Het waren vijftig bewogen jaren, zoveel is zeker. Ik ben iedereen die mij al die tijd heeft gesteund, ontzettend dankbaar. Mijn gezin, mijn manager, mijn platenfirma. Mijn ouders natuurlijk, die altijd voor me klaarstonden maar allebei intussen helaas al overleden zijn. Maar bovenal wil ik natuurlijk ook mijn fans – mijn uiterst trouwe schare fans – bedanken. Geen moeite is hun te veel. Sommigen missen geen enkel optreden, ook al moeten ze daarvoor het hele land doorkruisen.

Zonder mijn fans had ik het nooit zolang uitgehouden, en was er van Willy Sommers zelfs nooit sprake geweest. Daarom: een ongelooflijke dankjewel voor de onvoorwaardelijke steun van de afgelopen vijftig jaar.

Ik wens je alvast heel veel leesplezier!

Willy Sommers
Lennik, augustus 2021

**HOE
HET
ALLE
MAAL
BEGON**

HOE HET ALLEMAAL BEGON

Ik ben geboren op 9 augustus 1952 in Ukkel, amper vijftien maanden na de geboorte van mijn zus Viviane. Door het kleine leeftijdsverschil hebben we allebei veel aan elkaar gehad. Aanvankelijk woonden we met ons gezin in Sint-Martens-Lennik, in het Pajottenland. Een prachtige streek om te wonen, ze noemen het niet voor niets het Toscane van de Lage Landen.

Muziek heeft altijd een belangrijke rol bij ons thuis gespeeld. Mijn vader zong in het koor. Ik herinner me nog hoe trots ik op 'm was toen ik hem tijdens de middernachtmis 'Ave Maria' hoorde zingen. Hij had een prachtige tenorstem, en hij was mijn grote voorbeeld. Ik had geluk en erfde zijn muzikale genen: mijn stem heb ik aan hem te danken.

Bij ons thuis werd er voortdurend muziek opgezet. De radio, maar ook de platendraaier maakte vele overuren. En natuurlijk keken we elk jaar trouw naar het Eurovisiesongfestival. Dat was bij ons een heus evenement, waarvoor we ons allemaal gezellig samen in de zetel nestelden. Het eerste plaatje dat ik ooit kocht, was 'Non ho l'età' van Gigliola Cinquetti. Zij won in 1964 het songfestival met dat liedje.

OPGROEIEN OP CAFÉ

Muziek zit bij ons in de familie. Mijn grootvader, Edouard De Gieter, was een begeesterd trompettist. Hij speelde geregeld op feesten en braderijen in de streek. Ook tijdens de oorlogsjaren. Het was een van de weinige manieren om ontspanning te vinden en voor mijn grootvader de enige manier om aan wat geld te geraken. De muzikanten werden weliswaar niet betaald, maar gingen rond met

de hoed. De mensen waren blij dat ze hun gedachten even konden verzetten, en wilden daar ook wel iets voor betalen. Zo kon mijn opa zijn gezin tijdens de oorlog toch voldoende te eten geven.

Daarnaast baatte mijn opa ook een café uit aan het Zuidstation in Brussel, in de Frankrijkstraat. Omdat ze van Gaasbeek afkomstig waren, noemde hij zijn café 'In Gaasbeek'. Hij nam zijn roots als het ware mee naar de hoofdstad. Ik heb er als kind vaak gelogeed, samen met mijn zus.

Een geweldige tijd! Er viel altijd wel wat te beleven. 's Morgens kwamen de mensen uit het Pajottenland in het station toe, en op weg naar hun werk sprongen ze dan rap nog even binnen in het café. Ik herinner me dat de toog bij mijn opa altijd vol stond met uitgeschonken pinten. 's Morgens vroeg! De mensen kwamen binnen, dronken een pint of twee, en stapten dan snel door naar hun werk. Ik vond dat een fascinerend schouwspel, zo voor het werk nog snel wat moed indrinken. Er was geen buffet of gelagzaal in het station, dus deden de cafés in de buurt gouden zaken. Ik zie me daar nog zitten als kleine jongen op een barkruk. En intussen aaide iedereen eens over mijn bol.

's Avonds, na de dagtaak, herhaalde hetzelfde fenomeen zich: de toog opnieuw vol met pinten, snel binnen gieten, en hup de trein op naar huis. Dat ging zo elke dag. Tot mijn grootvader op het einde is moeten stoppen vanwege hartproblemen. Helaas zit ook dat in de familie.

EEN VOORBEELD VOOR DE REST

Toen ik drie jaar was, ben ik door het oog van de naald gekropen. Mazelen. Ik was toen echt doodziek. Ik zat op mijn moeders schoot naast de kachel, terwijl ik de dokter met bezorgde stem hoorde zeggen: 'Mevrouw, ik ga hem nog een spuit geven en als dat niet werkt, dan is het gedaan.'

Het is een van de vroegste herinneringen uit mijn kindertijd en meteen ook een die kan tellen, een bijna-doodervaring. Ik zag al helemaal blauw en had meer dan veertig graden koorts. Gelukkig ben ik erdoor gekomen.

Maar al bij al kan ik zeggen dat ik een erg zorgeloze jeugd heb gehad. Misschien vonden mijn ouders dat een stuk minder. Ik was naar het schijnt een erg actief kind. Heel druk. Ik sliep ook moeilijk.

Op de lagere school was ik altijd de eerste van de klas. Het eerste leerjaar ging ik naar de gemeentelijke basisschool van Sint-Martens-Lennik, vanaf het tweede zat ik in het Sint-Niklaasinstituut in Anderlecht. Ik had zeer goeie rapporten en kreeg ook altijd een pluim voor mijn mooie handschrift. De juf van het eerste leerjaar duidde me graag aan als voorbeeld. Iedereen moest het zo goed doen als Willy. Ik herinner me nog dat ik op den duur zelfs de rapporten met haar mocht invullen! Ik schrijf overigens nog altijd heel verzorgd, al zeg ik het zelf.

Omdat de lagere school mij zo gemakkelijk afging, ben ik na het zesde leerjaar dan maar Latijn gaan doen. Dat werd me door het PMS, de voorloper van het CLB, aangeraden. ‘Latijnse, dat moet hij zeker aankunnen!’ werd mij gezegd.

En dat heb ik dan ook maar gedaan, ook al was die studiekeuze eigenlijk een beetje tegen mijn zin. Ik zag de meeste van mijn klasgenoten naar de ‘moderne humaniora’ trekken en raakte al mijn kameraden kwijt. Maar braaf als ik was, deed ik zonder morren wat er van me verwacht werd. Alles bij elkaar heb ik toch vier jaar in die Latijnse gezeten.

ZOMERS IN BLANKENBERGE

Mijn ouders huurden een groot herenhuis in Sint-Martens-Lennik. Meer een klein kasteel eigenlijk, met veel grond eromheen. Ik heb er altijd heel graag gewoond.

Na enige tijd wilde mijn vader het huis ook kopen, want huren, dat was toch maar weggegooid geld, vond hij. Maar dat stond de eigenaar, een notaris, niet toe. Ze kregen wel de garantie dat ze er

altijd zouden kunnen blijven wonen, maar dat zagen mijn ouders dan weer niet zitten. Ze wilden vooruit in het leven. Een eigendom, in plaats van elke maand huurgeld te moeten betalen.

Na wat zoeken vonden ze een lap grond in Vlezenbeek, waar ze later ook gebouwd hebben. Een zeer mooi huis. Ik was acht toen we daar gingen wonen.

Zoals ik al zei: ik was een erg actief kind. Ik zat in de jeugdbeweging, was lid van het plaatselijke toneelgezelschap, én ik voetbalde. Niet onaardig trouwens: ik was middenvelder bij Itterbeek en had best wat talent. Op mijn zestiende speelde ik mee met het eerste elftal in eerste provinciale. Toen ik na een training meedeelde dat ik zou stoppen om mij volledig op mijn muziekcarrière te storten, zei mijn trainer: ‘Maar allez Willy, hoe is dat nu mogelijk? Dat gij gaat stoppen met voetballen om op uw *gitareke* wat lawaai te zitten maken, terwijl er misschien een grote voetbalcarrière aan je voorbijgaat!’

Maar mijn besluit stond toch vast. Muziek was mijn grote passie, nog meer dan voetbal.

Op mijn tiende had ik van mijn grootvader een gitaar gekregen voor Sinterklaas. Dat cadeau heeft mijn leven veranderd. Hij zei: ‘Als ge muziek kunt spelen, zult ge altijd uw boterham kunnen verdienen.’ Profetische woorden, zou achteraf blijken. Op dat moment dacht ik er natuurlijk nog helemaal niet aan om ooit beroepsartiest te worden. Maar ik vond het wel een geweldig cadeau. Ik tokkelde voortdurend op die gitaar. Dat was echt een verslaving. Ik heb ze trouwens nog altijd, en ik speel er nog elke dag op, als eerbetoon aan mijn grootvader.

Van toen af was er geen houden meer aan. Ik kon niet snel genoeg naar de muziekacademie van Anderlecht gaan om daar saxofoon, piano en notenleer te gaan studeren. Dat warme geluid van een sax, daar ben ik nog altijd dol op. En ook piano wilde ik koste wat het kost onder de knie krijgen, omdat het een ideaal instrument is om liedjes te componeren.

Mijn grootvader vond het allemaal geweldig!

Wees fier op uw school ; draag bij tot haar goede naam door uw werk, uw gedrag en uw vorderingen.

MAAND *October*

	Gedrag en wellevendheid	Naarstigheid	Lessen	Werken	Stijptheid	Totaal	Handtekening der Ouders
	10	10	10	10	10	50	
1 ^e Week	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>50</i>	<i>H. de Gires</i>
2 ^e " "	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>50</i>	<i>F. de Gires</i>
3 ^e " "	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>50</i>	<i>F. de Gires</i>
4 ^e " "	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>9</i>	<i>10</i>	<i>10</i>	<i>49</i>	<i>F. de Gires</i>
Totaal	<i>40</i>	<i>40</i>	<i>39</i>	<i>40</i>	<i>40</i>	<i>199</i>	

MELDING ;

Afwezigheden : halve dagen.

Te laat komen :

Opmerking :

veel wel

Gedaan de *15* October 19*18*.

De onderwijzer(es),

De ouders,

[Handwritten signature]

Heb uw meester(es) lief, want hij (zij) houdt van u en geeft zich alle moeite voor u. Is hij (zij) soms streng, dan is het voor uw goed.

MAAND *November*

	Gedrag en wellevendheid	Naarstigheid	Lessen	Werken	Stiptheid	Totaal	Handtekening der Ouders
	10	10	10	10	10	50	
1 ^e Week	10	10	10	10	10	50	<i>H. De Gijter</i>
2 ^e »	10	10	10	10	10	50	<i>H. De Gijter</i>
3 ^e »	10	10	10	10	10	50	<i>H. De Gijter</i>
4 ^e »	10	10	10	10	10	50	<i>H. De Gijter</i>
Totaal	40	40	40	40	40	200	

MELDING :

Afwezigheden : halve dagen.

Te laat komen :

Opmerking :

Gedaan de *29^e November* 19*58*.

De onderwijzer(es).

De ouders,

[Handwritten signature]

MARC GROET 'S MORGENS DE DINGEN

De drang om op een podium te staan, heeft er eigenlijk altijd in gezeten. Elk jaar trokken we met ons gezin op vakantie naar Blankenberge, we gingen er altijd kijken naar de optredens van de Bobby Setter Band. Hij speelde toen met zijn orkest in zaal Eden, op de zeedijk. Ik was echt fan van hem en dacht: dat wil ik later ook doen!

Wie had toen kunnen denken dat mijn kinderdroom zo akelig precies zou uitkomen? Twintig jaar later zou ik op amper een steenworp daarvandaan zélf op het podium staan. Vreemd toch, welke vreemde kronkels en toevalligheden het leven soms in petto heeft. Maar ik ga te snel.

'Elk jaar trokken we met ons gezin op vakantie naar Blankenberge, we gingen er altijd kijken naar de optredens van de Bobby Setter Band.'

Bobby Setter en zijn band maakten iets in mij los. Ik wilde ook op een podium staan! Dat hoefde overigens niet per se als muzikant te zijn. Ook acteren was wat mij betreft een optie. Op mijn veertiende speelde ik de hoofdrol in het toneelstuk 'De filosoof van Haagem'. Ik geef het graag toe: ik vond het geweldig om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Voor het eerst voelde ik de kick van op een podium te staan. En die kick smaakte naar meer.

Een jaar later, toen ik vijftien was, volgde mijn eerste optreden voor een groot publiek. Dat was in 't Kuipke in Gent, ter gelegenheid van een 'welsprekendheidstornooi', een voordrachtwedstrijd zeg maar. Ik was behoorlijk goed in talen en niet te beschaamd om voor de klas te staan als er een spreekbeurt was. Mijn leraar Nederlands had me gezegd: 'Doe daar eens aan mee, Willy.'

Tja, waarom niet, dacht ik, en ik was warempel meteen de beste van de plaatselijke dictiewedstrijd. Daardoor was ik ook geselecteerd voor de nationale finale in Gent. Ik heb er ‘Marc groet ’s morgens de dingen’ voorgedragen, het beroemde gedicht van Paul van Ostaijen – ik ken het nog steeds uit mijn hoofd.

Een erg lang optreden werd het dus niet. Ik had nog nooit voor zoveel volk gestaan, maar de grote mensenmassa deed me niets. Integendeel: ik had helemaal geen last van stress en won ook die wedstrijd.

THE SONS OF ABRAHAM

Op het podium voelde ik mij als een vis in het water. Ik vond dat ik daar dus iets mee moest doen. Maar wat precies?

Samen met wat voetbalvrienden die ook van muziek hielden, beslisten we om een bandje op te richten: Club 5. Een onnozele naam, daar waren we zelf ook al snel van overtuigd. En dus veranderden we al gauw onze naam naar The Sons of Abraham. Hoe we aan die naam gekomen zijn, weet ik niet meer zo goed, maar we vonden het op de een of de andere manier wel goed klinken. Vele jaren later zouden ook nog een gospelkoor en een punkband dezelfde naam kiezen. Zo gek was onze groepsnaam dus niet.

The Sons of Abraham had iets religieus, iets dreigends. De naam dan, want zelf waren we de braafste gasten die er rondliepen.

We waren allemaal enorm beïnvloed door de Engelstalige muziek en cultuur: de Rolling Stones, The Beatles, Creedence Clearwater Revival... Dat waren onze favoriete bands en de groepen die we coverden. We waren ook zeer creatief: we maakten ook eigen nummers en ontwierpen zelf ons logo en de bijbehorende platenhoezen.

VRIJHEID

Toen ik in het vierde middelbaar zat, nam ik een belangrijke beslissing. Ik had op het einde van het schooljaar een herexamen voor Latijn. Maar ik had het echt helemaal gehad met dat vak – ik deed het écht niet graag – en besliste om van richting te veranderen. En van school. Leo Van Doorselaer, de gitarist van onze The Sons, ging op dat moment naar het Sint-Thomasinstituut in Brussel, een zeer vrije school waar je de voorbereidende jaren op het regentaat kon doen. Dat leek me ook wel fijn: leraar worden. Aangezien ik zoveel hobby's had, leek een job in het onderwijs mij ideaal om al die passies te kunnen blijven combineren. Als leraar heb je immers veel vakantie, redeneerde ik. Na wat aandringen mocht ik van mijn ouders de overstap maken.

Wat een verschil! Het Sint-Niklaasinstituut, waar ik vandaan kwam, was een echte gevangenis vergeleken met mijn nieuwe school. Omdat ik overstapte naar een andere richting hoefde ik bovendien ook dat herexamen Latijn niet meer te doen. Ook dat voelde als een verademing. Ik kon me focussen op wat echt belangrijk voor mij was: muziek.

Ik heb mij die beslissing nooit beklagd. Het Sint-Thomasinstituut was echt een geweldige school. De sfeer was er erg ontspannen, je mocht over de middag zelfs de school gewoon verlaten om op café te gaan. Ik heb vele middagen aan de kickertafel gespendeerd, moet ik zeggen.

Ik had nog nooit zo veel vrijheid gekend. Op het Sint-Thomas mocht je zelfs roken. Iets wat ik gelukkig nooit gedaan heb. Ik was immers voorbestemd om voetballer te worden – of tenminste, dat heb ik in mijn jonge jaren toch eventjes geambieerd – en sportmannen roken nu eenmaal niet. Dat zeg ik ook altijd tegen mijn zoon, die zelf geen onverdienstelijk voetballer is: 'Begin er nooit aan!'

Ook drinken deed ik niet of nauwelijks. En al zeker geen sterke drank. Tot mijn achttiende heb ik geen druppel bier of wijn gedronken. Ik heb mijn eerste glas wijn pas gedronken toen mijn solocarrière al begonnen was. Bij de platenfirma was het toen de

gewoonte om iedere dag op restaurant te gaan. Pas dan heb ik wijn leren drinken. Roger Meylemans, de baas van Disques Vogue, mijn eerste platenfirma, was een echte wijnliefhebber. Hij heeft me de passie voor wijn bijgebracht.

In ieder geval: op het Sint-Thomasinstituut bloeide ik helemaal open. Je kreeg er het gevoel dat je als een volwassene werd behandeld, en dat vond ik bijzonder fijn. Mijn twee laatste jaren op de middelbare school waren twee zorgeloze jaren. Ik hoefde eerlijk gezegd ook niet superhard te werken: omdat ik uit de Latijnse kwam, had ik een voorsprongetje op de andere leerlingen. In het zesde middelbaar was ik zelfs opnieuw de eerste van de klas.

Mijn klastitularis raadde me aan om daarna regentaat te gaan studeren. En opnieuw, braaf als ik was, deed ik dat. Ik koos voor de opleiding Regentaat Engels, Nederlands en Duits.

**‘Tot mijn
achtttiende
heb ik geen
druppel
bier of wijn
gedronken.’**

INVALLEN VOOR DE FRONTMAN

Met The Sons of Abraham traden we intussen heel veel op. Ik speelde basgitaar en ik zong. We waren een degelijke covergroep en hadden behoorlijk wat succes in de regio. Onze optredens zorgden altijd voor veel ambiance.

Elke week repeteerden we bij mij thuis in de kelder. Op een dag in 1968, tijdens een van onze repetities, belde iemand aan de deur. Een zekere Jean Cornelis, de technicus en manager van The Yeats, een andere coverband uit Halle.

Die band stond al een stuk verder dan wij. Ze hadden al een grote schare fans achter zich. En samen met The Criminals, de begeleidingsgroep van Paul Severs, waren zij op de plaatselijke bals overal top of the bill.

‘Mevrouw, uw zoon speelt toch in een groepje?’ vroeg Cornelis aan mijn moeder, die de deur had opengedaan.

‘The Sons of Abraham bedoel je? Ja, dat treft’, zei mijn moeder. ‘Ze zijn net aan het repeteren.’

Ze bracht Jean naar beneden en stelde ons aan hem voor. Jean viel meteen met de deur in huis. ‘Zou jij onze zanger bij The Yeats willen komen vervangen?’ vroeg hij. Hun toenmalige zanger, Luk Vankessel, was opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen. Ze zouden hem een jaar moeten missen.

Mijn maten vonden dat ik die kans met beide handen moest grijpen. The Yeats hadden immers veel meer aanzien, en The Sons of Abraham was per slot van rekening maar een veredeld hobbyproject. ‘Doe dat maar, Willy!’ zeiden ze in koor.

Ook ik zag het eigenlijk wel zitten, en ik stemde in.

‘Wanneer zou hij moeten beginnen?’ vroeg mijn moeder.

‘Nu zaterdag’, was het antwoord van Jean.

We waren dinsdag. Ik had nog vier dagen om het volledige repertoire van The Yeats, zo’n veertigtal nummers, in te oefenen. Maar als je iets echt wil, dan krijg je veel gedaan in vier dagen tijd.

Die zaterdag stond ik dus met mijn nieuwe band op het podium in Sint-Pieters-Leeuw. Voor een zaal van enkele honderden mensen, als frontman dan nog. Het was mijn eerste grote optreden – het *visserke-vis* van Paul van Ostaijen even buiten beschouwing gelaten. Iedereen was er die avond: mijn ouders, mijn zus Viviane, al mijn vrienden... Ik vond het geweldig, en voelde me geweldig in mijn sas. Het optreden ging ook wonderwel. Ik had nooit de ambitie gehad om de leider van een band te zijn, een vedette, maar ineens was ik het. En ik genoot met volle teugen van de aandacht die mij tijdelijk te beurt viel als invallende leadzanger.

JEAN CORNELIS, MIJN ONTDEKKER

Na zijn verplichte legerdienst trok Luk Vankessel zijn burgerkleden weer aan, maar hij keerde niet meer terug bij The Yeats. Hij begon een nieuwe band, Split, samen met Jean-Marie Aerts, de latere gitarist van TC Matic, en Stoy Stoffelen, die later de drummer zou